

Bohoslužba 21. 6. 2020, FS ČCE Plzeň – západní sbor

Jiří Tomášek

Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. (Jan 12,24)

Modlitba:

Hospodine, Bože a Otče náš,
přišli jsme na tato místa po týdnu naplněném povinnostmi, radostmi i starostmi všedních dnů. Možná se nám ten týden nějak podvědomě rozložil na mnoho jednotlivostí, úkolů a aktivit, na všechna ta „je třeba“, „musí se“, „měl(a) bych“. Dnes jsme ale nemuseli jít do práce. Přicházíme k Tobě, ke Tvému slovu. Možná také proto, abychom v jednotlivostech svých každodenních povinností hledali smysl. Někáký cíl, záměr, někáký rám, ve kterém bychom mohli zahlédnout větší obraz a znovu nalešli přesvědčení, že i ty zdánlivě bezvýznamné věci mají někáký hlubší smysl.

Vyznáváme Ti, Pane, že se ve svém životě často utápíme právě v těch jednotlivostech. Že věci druhořadé nám zastiňují věci zásadní a důležité. A že nám to často stačí. Prosíme Tě, abys nám dal výhled, novou orientaci, nový smysl. Abys nás ujistil o své lásce. Prosíme o Tvé živé slovo a o Tvého Ducha. Amen

Čtení: Iz 43, 1-5

Text pro kázání: 1K 15,12-22

Kázání, část I. (děti)

Co to je? (značka slepá ulice) Copak ostatní ulice a cesty „vidí“ a tahle má smůlu a je slepá? Proč se jí říká „slepá“? Taková ulice „nikam nevede“. Možná to ale není tolik o slepotě té ulice. Spíš to chce říct něco nám – když do takové ulice vjedeš, nepočítej, že se někde dostaneš, nečekej, že ta cesta pokračuje někde dál. Jde o to, že ten, kdo do ní vjede/vejde, na konci narazí do domu nebo do zdi, jako kdyby byl slepý.

Máte rádi slepé ulice? Může to sice být docela pěkné romantické zákoutí, ale je tu problém: Nikam se tudy nedostanete a na konci se budete muset zase vrátit. Úsilí, které jste vynaložili na to, abyste se doplahočili až nakonec, vyšlo nadarmo. Dovedu si představit, že takhle se už naštválo hodně lidí. A tak nakonec někdo vymyslel značku, aby lidé hned na začátku věděli, že jestli se tudy chtějí někde dostat, tak ať na to rychle zase zapomenou. Tudy to nepůjde.

Proč dnes mluvím o slepé ulici? Tématem dnešních bohoslužeb je vzkříšení z mrtvých – v Apoštolském vyznání říkáme: věřím „těla z mrtvých vzkříšení“. A mně ta slepá ulice přijde jako docela výstižný obraz: Jít životem bez naděje na vzkříšení, na to, co bude jednou po smrti, to se podobá takové slepé ulici. Bez naděje na vzkříšení člověku nezbyvá než přijmout, že život nikam nevede, nemá žádný přesah. Že po smrti už nikdy nic není a smrtí všechno končí. A ta pomyslná slepá ulice je navíc jednosměrná, nedá se z ní vyjet zpátky... Život není nic jiného, než jízda do nicoty, více nebo méně aktivní čekání na smrt, která je definitivní a konečná.

Přemýšlení o smrti – to je téma, kterému se hodně lidí vyhýbá. Někdo si dokonce myslí, že o smrti se nemá ani mluvit, a když už, tak jen ve vyšším věku! My v kostele si vás dětí ale vážíme ☺ a nemyslíme si, že tohle téma je vyhrazeno jen dospělým a vy o něm nemáte přemýšlet (někdy). Vždyť i vás určitě někdy napadlo, co vlastně bude, až umřete – nebo ne? A řekněte - když jste o tom přemýšleli, byla to pro vás spíš slepá ulice (nicota), nebo nějaká naděje?

Křesťané mají výhodu, že se smrti nebojí. Věříme ve vzkříšení. Je ale třeba říct, že vzkříšení je něco překvapivého, nesamozřejmého. Na jednom pohřbu, kde farář na hřbitově (nad hrobem zemřelého) kázal o vzkříšení, za ním pak přišel někdo z pozůstalých a překvapeně se ptal: „Pane faráři, vy opravdu věříte, že po smrti bude nějaké vzkříšení?“ Vzkříšení těla z mrtvých – to nikdo nečeká. Jakoby najednou na konci té slepé ulice někdo postavil další pokračování cesty.

Věříme, že smrtí všechno nekončí. Ne snad proto, že člověk má v sobě něco, co ho přežije (jakousi nesmrtelnou duši), ale proto, že Ježíš Kristus byl vzkříšen jako první. Proto napíše apoštol Pavel do Korintu (jak jsme četli): „Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání?“ Ježíšovo vzkříšení a víra ve vzkříšení těla z mrtvých patří k sobě, jedno bez druhého je lež. „Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.“

Ježíšovo vzkříšení nám dává víru, že náš život není nějakou slepou uličkou. Jsme v péči Boží lásky. A ať už se v našem životě přihodí cokoli (Izajáš, jak jsme četli, mluví řádění živlů - o proudu řek, vodě /povodně/, ohni...), i kdyby dokonce přišlo to poslední, naše vlastní smrt, není to poslední, co přijde. To poslední slovo nad naším životem má Pán Bůh a je jím povolání k novému životu, ke vzkříšení z mrtvých!

To vzkříšení je velmi osobní. Ve Vyznání víry se mluví o těle – jakoby o každém z nás zvlášť. Když mluvíte o těle, myslíte něco konkrétního. My nevíme, jak to „tělo“ bude vypadat, ale vzkříšeného Ježíše nakonec také poznali, i když byl nějaký jiný... Podstatné je, že vzkříšení těla je velmi osobní naděje. Podobně jako když prorok Izajáš vyřizuje Hospodinovo povzbuzující slovo: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud... Já Hospodin jsem tvůj Bůh, tvůj spasitel.“

Nestydíme se proto přivlastnit si naději na vzkříšení i pro nás osobně!

Kázání, část II. (ostatní)

Když učedníci chodili 3,5 roku s Ježíšem, mysleli si, že to celé k něčemu je. Že je čeká pěkná budoucnost. Jenže Ježíš skončil na kříži jako nějaký zločinec a všechny jejich naděje se rozplynuly. „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael!“, nařikají učedníci na cestě do Emaus. Slepá ulička, konec všech nadějí. Vyprávěl nám jen báčorky, nemá to cenu žít podle toho, co nám říkal!

A pak se v neděli ráno vrátily ženy s tím, že ten pečlivě hlídáný hrob je prázdný.

Tam, kde ještě před chvílí Ježíšovi následovníci neviděli žádnou budoucnost, tam se začala rodit naděje. Tam, kde předtím viděli jen zeď, začala se rýsovat skulina, nejprve nepatrný průzor a pak stále větší a větší škvíra, až nakonec průchod, otevřená cesta do Božího království! Ježíš byl vzkříšen! Kristova věc ještě neskončila!

Při pohledu na svět okolo nás (a konec konců i na nás samotné) nás někdy mohou napadat podobné věci: Nemá to cenu! Proč bych měl usilovat o pravdu, lásku, spravedlnost, dobré věci? Podívejte se kolem sebe, jak to v životě chodí! Kde je nějaká touha po hledání pravdy, nějaké zastání? Kdo o to dnes ještě vůbec stojí?

Ježíšovo vzkříšení a zvěst o vzkříšení těla z mrtvých také znamená, že Boží věc na tomto světě ještě neskončila. Nejde jen o budoucí vzkříšení našeho těla, ale zároveň i o Boží přiznání se ke všemu našemu dočasnému (tělesnému) usilování, k našemu klopotnému pachtění pod sluncem (jak by řekl biblický Kazatel), k našemu každodennímu následování Krista.

V závěru našeho dnešního textu v 1. listu Korintským apoštol Pavel píše: „A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života.“ Existuje jakýsi dvojí mód (způsob) života – Adamův a Kristův. Mód Adamův je módem smrti, módem rezignace na Boží věc v tomto světě, módem bez naděje. Mód Kristův je způsobem života v naději, důvěře, radostném výhledu. Je to každodenní život odvážně důvěřující v překvapivou a proměňující moc víry, naděje a lásky.

V Kristu náš život nesměruje do slepé ulice, ale do budoucnosti, do naděje, do Božího království, které začíná už tady, když v Krista uvěříme a nikdy nekončí. Pán Bůh slepé uličky ruší a otevírá před námi vrata nových možností!

Když zemřel Karel Kryl, napsal Svatopluk Karásek svoji píseň Džongili mara. V narážce na Krylovy texty tam Karásek zpívá: Srdce ti, bratříčku, zavřelo vrátka. A pak v jedné ze slok zazní:
Zavřeli vrátka ale lid víry, nehledí na štěrbiny, díry a škvíry,
věří, že ve dveřích stojí sám Pán, On pro nás drží vrata dokořán!

Věřte, On je drží dokořán, dnes pro náš život a jednou i pro naše umírání. Amen.

Přímluvná modlitba:

Hospodine, Pane náš,
přicházíme k Tobě také s prosbami a přímluvami.
Prosíme Tě za oběti povodní v naší zemi, za ty vyplavené, za jejich rodiny, za hasiče a záchranáře, za dobrovolníky a všechny ty, kteří pomáhají. Prosíme Tě, aby tato místa už nepostihl další déšť, který by situaci ještě zhoršil.
Prosíme za nemocné, zvláště za ty, jichž se dotýká současná situace s nemocí COVID, u nás i ve světě. Prosíme za rodiny, které se nemohly už řadu měsíců vidět nebo navštívit. Prosíme o zdraví pro nemocné i o moudrost pro zdravé.

Prosíme Tě Pane za spravedlnost a právo v naší zemi. Abychom nebyli zemí klientelismu, korupce, podvodů a černoty. Prosíme za všechny ty, kterým je svěřena veřejná správa a rozhodování.

Prosíme Pane za naše děti a rodiny v čase léta. Prosíme, dej nám odpočinek, radost z našich blízkých, pomoz nám mít více času na důležité věci, jeden na druhého.

Prosíme o ochranu na cestách i moudrost k tomu, co podnikat a do čeho se nepouštět.

Prosíme Hospodine za nás, za moudrost k životu, za odvahu k lásce a víře, k následování Tvého Syna Ježíše Krista.

V tichu Ti předkládáme také naše osobní prosby.

A společně k Tobě voláme: Otče náš...

Závěrečné slovo – poslání (děti):

Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. (Žd 10,35)

Požehnání:

„A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.“ (Žd 13,20-21)

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2K 13,13)